

VASÁRNAPI ISKOLA

„AZ ÚT“ ÁLLANDÓ MELLÉKLETE
VASÁRNAPI ISKOLAI VEZETŐK RÉSZÉRE.

MEGJELENIK HAVONTA.

I. ÉVF. 6. SZÁM. ~ EGYES SZÁM ÁRA 2 LEI. ~ 1927. JUNIUS.

Istennek szentelt dolog.

Józs. 7: 13.

Ákán bűne rettenetes volt, mint azt az előző részből és a következőkből láthatjuk. Talán a mi szemünk előtt nem is olyan veszedelmes és rettenetes ez a dolog, mert a mi szemünk már elhomályosultak az iránt, hogy meglássuk, mi bűn és mi nem. De Isten szemei ma is bűnnek látják a bűnt. Akánnak az volt a bűne, hogy azt, amit Isten saját magának tartott fenn és amihez embernek nem lett volna szabad nyulnia eltulajdonította és a saját használatára akarta fordítani. Elrabolta az Úrtól azt, ami az Úrnak szent és elidegeníthetetlen tulajdona.

A mi életünk Isten tulajdona. Krisztus által váltotta meg és tette a magáévá, mint a mi a bűn szolgátságába adtuk és bemoeszkoltuk azt. Ettől kezdve mi nem lehetünk a magunkéi, csak Istené, aki mindennél drágább árt fizetett értünk, az Ó drága Fia vérét. Ha tehát mi a magunk életét és lelkét magunknak akarjuk megtartani és el akarjuk vonni az Isten szolgálatából, akkor épen azt a bűnt követjük el, amit Ákán, aki ellopott az egészen Istennek szentelt dolgok közül. Ezért nem tartjuk eléggé tisztán a lelkünket és életünket, ahogy abba semmi olyan ne hatolhasson, ami azt eredeti rendeltetésétől, a Krisztus szolgálatától elvonná. Meg kell keresnünk ezeket életünkben és le kell mondanunk róluk.

De ugyanaz áll arra a munkára és azokra a gyermekekre, akiket az Úr a vasárnapi iskolában adott kezünkbe. Ezeket és azt a munkát Isten saját magának tartotta fenn, neki van szentelve. Óvakodjunk tőle, hogy azt saját hasznunkra, hiúságunk eszközévé tegyük és ezzel elvonjuk attól, hogy az örökkévaló szent Isten dicsősége legyen általa nagyobb a világon. Úgy kell néznünk mindig azokra a gyermekekre, mint akik Isten elidegeníthetetlen tulajdonai épp úgy, mint a mi lelkünk Isten elvitathatatlan tulajdona. Napról-napra vezetni őket közelebb ahhoz, akihez tartoznak, segíteni legyőzni lelkükben az ellenállást és odavezetni őket a Krisztus lábaihoz.

Igy a mi életünk is napról-napra közelebb fog jutni hozzá és mi magunk nemcsak elhívás szerint, de ténylegesen is jobban és jobban leszünk a mi Urunk tulajdonaivá.

Ninive.

A Bibliában e híres régi város neve gyakran előfordul. Jónás prófétát ide küldötte az Úr, hogy hirdesse a népnek a közelgő ítéletet, mint az a Jónás könyvében olvasható. Náhúm próféta megjövendöli a város közeli pusztulását (Náh. 1:1; 2:3.), Jézus is hivatkozik erre a városra, mondván, hogy e város lakosai, kik hittek a Jónás predikálásának, meg fogják szégyeníteni az ítélet napján a zsidókat, ki az Isten Fiaiban nem hittek (Máté 12:41. Luk. 11:32.).

A város a Tigris folyó mellett feküdt s már Kr. e. 3000 évvel fennállott nagy vásártere, erődítményei stb. voltak. A nevét az asszír nép által tisztelt istennőtől Nin-től kapta s asszír nyelven Ninuanak nevezték. Kr. e. 722—606-ig nagyon nevezetes város s olyan királyok székhelye volt, akik Izrael történetében is szomorú nevezetességre tettek szert s a Bibliában is említettek, köztük Sargon, aki Samariát hódította meg (II. Kir. 17.), Senakherib, aki Juda országa ellen vonult (II. Kir. 18 és 19 fej.), Esárhaddon, (említetik Esa. 37:38. és Esdr. 4:2) Sardanapal stb.

Ninive ebben az időben olyan hatalmas város volt, melynek királyai az egész világot rémülettel töltötték be. Palotájuk a város egyik halmán volt, melyet mesterségesen megnagyobbítottak. Sargon király építtetett ide egy királyi palotát, üzleti épületét és három templomot, a királyi palotát a többi királyok bővítették és szépítették. Ezen építkezéseknél mind foglyok, s köztük zsidó foglyok is működtek közre, az erődítéseket nagy mészkösziklákból készítették. Gyönyörű parkok, sétaterek voltak a palota körül, melyekben az illatos virágok messze küldötték illatukat. A sziklák között is virágos kerteket állítottak fel, s a kerteket mesterséges csatornákkal öntözték. A kertekben gyönyörű tavakat készítettek mesterséges úton és azokban hattyúk úszkáltak. A királyi palota kapuit oroszlánok és bikák, valamint emberek kőből kifaragott alakjaival díszítették, a falakat alabástromlapokkal borították be, melyekre színes domborművekben vésték fel királyok győzelmes hadjáratai leírását és ábrázolását. Különösen híres volt a Sardanapal király oroszlán-terme, mely küzdő és megsebesült oroszlánok domborműveivel volt díszítve. 1854-ben, mikor ásátásokat végeztek ott a régi Ninive helyén, napvilágra jutott ez a gyönyörű terem is s egy angol tudós, aki az ásátásokat végezte, feltalálta ott az asszír királyok könyvtárát is, mely 22 ezer, ékírással beírt égetett cserépből állott. Ezek megfejtésével nagyon sok

érdekes dolgot tudtunk meg az asszír-babiloniai nép műveltségéről. A palota padlóját díszes téglák s rajtuk drága művű szőnyegek fedték, a mennyezetet pedig elefántcsont, arany, ezüst s más drágakőbetétek díszítették. A Senakherib palotájától egy 31 méter széles gyönyörű út vezetett, melyet istenek és királyok embernagyságú szobrai szegélyeztek. Az állatkertben sokféle idegen állatban gyönyörködhetett az emberi szem.

A gazdag királyok alatt a népnek is jól ment a dolga, a kereskedelem és ipar virágzottak. Sofonias próféta szerint Ninive „víg város“ volt (2:15) s Jónás szerint 120 ezer lakója volt, de sokan azt mondják, hogy ebbe Jónás csak a gyermekeket számította bele s hogy az összes lakosok száma több volt 600 ezernél is. A város terjedése mind nagyobb és számosabb épületek emelését tette szükségessé s a gazdagok fényűzése mind nagyobb és nagyobb lett.

Kr. e. 606-ban a „vérszopó város“, amint Náhüm próféta nevezi (3:1) hirtelen elpusztult. Az asszír-babiloni uralmat egy újonnan feltámadott nép, a médek népe megdöntötte s az asszirok győzhetetlen serege meghalt utolsó királya, Sarkes védelmében, mint azt Náhüm próféta előre megmondotta. A győztes méd seregek mindent elpusztítottak, ami elibük került, a gyönyörű épületeket felgyújtották és feldúlták. Maga az utolsó asszír király az égő városban pusztult el, vele az egész birodalom, mint ahogy elpusztul és elmulik a szemek kívánsága és az élet kérdése, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Fankhauser u.

Nogyan nem kell nevelni a gyermeket?

Ahhoz, hogy a gyermekek nevelését helyesen irányítsuk, ki kell kerülnünk azokat a rendes hibákat, melyeket nagyon gyakran szülők is felületességből és könnyelműségből elkövetnek, de amelyeket a gyermek megjegyez és későbbi fejlődésére káros hatásokat okoz. Itt van egy hiba, melyet szülők gyakran követnek el s mely a gyermeket szülei elleni ellenszenvre neveli. A történetet így beszéli el egyik kiváló nevelő:

A kis Lotti épen a kertben sétált s a virágokat csodálta, mikor eszébe jutott, hogy anyjának nevenapja van. „Hogy fog örülni anyám — gondolta magában — ha ezekből a gyönyörű ibolyákból egy csokorral szedek neki!“ Hozzá is kezdett és kevés idő múlva egy szép csokor ibolyával tért vissza. Hogy még kedvesebb legyen az ajándék és nagyobb a meglepetés, egy poharat hozott ki s abba vizet öntve, a csokort beállította. Nagy örömmel vitte most befelé, előre el-

képzelve anyja örömét a váratlan kedves meglepetés felett.

De jaj! Az öröm korai volt. A küszöbön olyan szerencsétlenül botlott meg, hogy elesett, a víz a szőnyegre folyt s a szép pohár ezer darabra törve feküdt a földön. Az anya a szobában volt éppen, mikor ez a dolog történt, semmit sem kérdezett, csak azt látta, hogy a pohár eltört, haragra gyuladt, elővette a keze ügyében levő pálcát s avval haragosan nekiment a gyermeknek. Hiába sirt és könyörgött az, hiába akarta megmagyarázni anyjának, hogy nem rosszaságból tört el a pohár, hogy örömet akart neki szerezni, nem használt semmit.

A leányka zokogva és anyja igazságérzetében megcsalódva vonult az udvar végére, s hosszú évek fognak eltelni, míg még egyszer arra szánja magát, hogy szüleinek örömet akarjon szerezni.

Sok szülő maga tanítja hazugságra a gyermekeit, vagy úgy, hogy a gyermek hazugságait semmibe sem veszi és mulat rajtuk, vagy hogy saját maga is hazudik nekik. Ide tartozik minden kegyes hazugság is, mellyel a gyermeket valami nem neki valótól óvni akarják, vagy valami mulasztásban leckét adni nekik.

„Vigyáz a kalapodra, mert elviszi a szél!” — mondta egy apa a fiaskájának a vasuton. Mikor a gyermek egyszer megint nem fogta a kalapját, az apa észrevétlen lekpta s eldugta. A gyermek sirni kezdett ijedtében, hogy a kalap elveszett. „Ne böggj! — mondta az apa, — nézz ide, csak füttyölök és a kalap megint itt lesz.” — Azzal füttyölt s a kalapot visszatette a gyermek fejére, s az örömmel nézett tovább az ablakból kifelé.

A fiúcskának tetszett a játék, hirtelen megfogta a kalapját és kidobta az ablakon. „Papa! — kiáltott, — füttyölj megint, hogy a kalapom jöjjön vissza.”

A munka.

Nyugtázások: Székelykeresztúri vasárnapi iskola külmiszióra: 100 leit, Egrespataki vasárnapi iskola központi alapra 50 leit küldött be.

Lapunk jelen számába a félévi *jelentőivet* mellékeltek, kérjük a vezetőket, hogy ezt kitöltve minél hamarább küldjék be.